

TÜRKÇE NEREYE GİDİYOR

Hepimizin bildiği gibi, bir milleti millet yapan temel özelliklerinden biri de dildir. Hatta en temel özellik diyebiliriz. Eğer bir milletin dili değiştirilmeye çalışılırsa ve bu gerçekleştirilirse o millet yok olmaya mahkûmdur. Ne yazık ki bizim dilimiz de o değişmelerden payına düşeni almıştır. Türkçeye hemen hemen her gün bir veya birkaç yabancı sözcük girmektedir. Daha doğrusu bir yerlerden duyduğumuz yabancı sözcükleri konuşmalarımızda kullanmaktayız. Bunlar da yetmezmiş gibi bir de öz Türkçemizi yanlış kullanmaktayız. Şimdi Türkçemizi nasıl kirlettiğimizi birkaç örnekle açıklamaya çalışacağım.

Bir arkadaşım sinema çıkışında şöyle dedi:

—Ya bu film manyak güzeldi.

Arkadaşım manyak sözcüğünü pekiştirme sözcüğü olarak kullanmış ve bu sözcüğe ‘çok’ anlamını yüklemişti. Belki de bazı kişiler bir sözcüğü bu şekilde anlamayacaklardı ve haklılardı. Nerde yazıyor ki ‘manyak’ sözcüğünün ‘çok’ anlamına geldiği? Tabi ki hiç bir yerde yazmıyor. Güzel sözcüklerimizin kendilerine has anlamları varken başka anlamlar yüklemek ne diye? Her sözcüğü kendi anlamında kullanırsak hem güzel Türkçemizi korumuş hem de daha anlaşılır hale getirmiş oluruz. Artık bunun farkına varsak çok iyi olacak.

“Spesifik, tolere, demotive, okey paradigma” bu ve benzeri sözcükleri kullanan kişiler bunu bir üstünlük olarak görmekte ve hatta bunun için uğraş vermektedirler.

Saymakla bitiremeyeceğimiz yanlışlıklar konusunda bir de yazarlarımızın neler düşündüklerine bakalım. Feyza Hepçilingirler, Nurullah Ataç, Orhan Veli, Emre Kongar, gibi yazarlarımız dil yanlışları üzerine çeşitli kitaplar yazmıştır.

Türk Dil Kurumu gibi dilimizi geliştirmek, düzgün kullanılmasını sağlamak, dünyaya duyurmak gibi amaçlarla kurulmuş olan kurumlarımız ile aydınlarımız ve halkımız bu kötü gidişin farkına varıp, üstlerine düşen görevi yerine getirmelidirler.

Ulu Önder Atatürk’ün Sivas Milli Türk Talebe Birliği Araştırma Heyeti’ne gönderdiği mesajda belirttiği gibi ‘Dilimiz çok zengindir, güzeldir. Bunu ortaya çıkaracaklar sizin gibi duygusu derin, yorulmaz Türk Gençleridir. Türkçemizi günün en ileri bilgi dalı yapmak değerli araştırmanızdan beklenir. Sizlere uğurlar dilerim’

Umarım bu sözden biz bugünün gençleri de almamız gereken mesajı alırız ve bu konuda elimizden gelecek olan her türlü gayreti gösteririz.

Adil US

BEDELİ 3,5 LİRA

Hani hep sorarız büyürken annelerimize “beni ne kadar seviyorsun?” diye Kocaman der annemiz, dünyalara sığdıramaz bizi; çünkü insan canından bahsederiz... İnsan, dünyaya gelişi sadece bir defa olan ve sonu olan canlı, düşünen bir varlık... Paha biçilemez görürüz insanı; o yüzdendir ki sevdiklerimizi hatta sevmediğimiz hiç tanımadığımız insanları bile kaybettiğimizde üzülmemiz onandır. Durduk yere yerde kaybetmeyi o kadar tuhaf karşılırsınız ki, dün vardı, bu gün yok deriz. Hele de bir anda ölenler yüzlerce binlerce insansa...

En yakın örneği Güney Asya’da merkez üssü Pakistan olan depremde binlerce insan öldü. Kalanlarsa, geriye kalan enkazdan eşlerinin, çocuklarının cesetlerini arayarak cehennem günleri yaşadılar. Belki de en çok ölmeyi o zaman istediler. Bir baba hayatta kalan çocuğuna sarılırken gözyaşlarına engel olamadı; tek yaşam umudu o olacaktı; bir yandan da eşinin, diğer çocuklarının cesetlerini ulaştırmaya çalışacaktı-Bir umut belki de yaşıyorlar diye-Peki suçlu kim? Evleri yapanlar mı, yoksa yapanlara göz yumanlar mı? Suçlu yok ortalarda, bu kadar ceset bu denli mağdur insan varken suçlu olmaması çok acı, Türkiye’deki 17 Ağustos depreminde de bir apartmanı yapan müteahhit 15 kişinin ölümüne sebep olduğu için 50 lira ödemişti; yani insan canının bedeli kişi başına yaklaşık 3,5 lira.

Benim babamın, annemin, bir daha gelmeyecek olan kız kardeşimin bedelleri 3,5 lira, bu kadar ucuz. Beni doğuran, büyüten, bana emek veren ve kardeşlik yapan insanların bedeli 3,5 lira. Biraz düşünelim bu sonucu... Hammurabi’nin Kanunlarında der ki –bir bina çökmüşse o binayı inşa eden kişinin evi de yıkılır.

Bugüne geldiğimizde ise aynı acıyı anlaması için o kişilere bunları uygulamamız mı gerekir diye düşünüyorum. Özellikle de insan canının bu kadar ucuza karşılık geldiği Türkiye’de Hammurabi Kanunlarını düşünmemek elde değil. Bu durumda biz üniversiteliler lütfen bu konuya daha hassas yaklaşalım ve bunları önemseyelim. Bugün belki de hiç yapmadığımız bir şeyi yapalım ve bir tanıdığımız insan canının 3,5 lira olmasına inat “sen benim için değerlisin ve seni seviyorum” diyebilelim. İnanın hayat çok kısa. Harcadığımız bir saniye bile geri gelmiyorsa insanları önemsemeliyiz. Hep birlikte sevgiye giden yolda birlik olalım. Çılgınlıkların yükseldiği, haritadan silinen yerleşim yerleri varsa ortada ve biz bunların tekrarlanmasını istemiyorsak daha bilinçli olalım ve kardeş duygusuyla, dünyanın neresinde olursa olsun insanların yardım çığına karşılık verelim...

Eşe AYGÜN